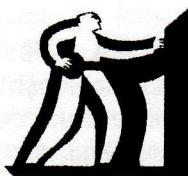

GÂNDUL

anonimului

**ANUL II - NR. -- 9 --
-15-IANUARIE--
-2004-**

GRATUIT®

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

**Publicație a Cenaclului „ANONIMUL”
a Gânditorilor Creatori Anoniimi**

REDACTIA:

**București, Strada Cara Anghel, nr. 8,
bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73, sect.6,
cod:76807 Tel :7450206; 4402392
e-mail: dobre_teodor@yahoo.com**

PENSIONAREA!

Însemnări (2)

După câte pretindem că am făcut, sau la câte am fost martori, ce lăsăm în urmă? Iată o întrebare la care răspunsul se lasă greu. Chiar dacă în nr.8 am menționat că foștii militari, pensionari azi, au dobândit multiple cunoștințe în anii de serviciu, așteptările din câte cunoaștem nu sunt pe măsura posibilităților. Probabil pentru că la fenomenul pensionare concură și alți factori: la cerere sau nu, nemulțumit de încadrare sau garnizoană, forțat de insuccese, restructurări, accidente grave cu răspundere morală sau vinovătie, pe caz de boală etc. Cu pensii mari sau mici după criterii adesea discutabile.

În consecință, pe toți îi unește numai noțiunea de pensionar, dar îi despărțește multe: bucurii, împliniri, noi abordări,

iluzii, eșecuri, regrete, neajunsuri, suferințe, izolare, răutăți, umilințe, mânie, și.a.

O gamă întreagă de stări sufletești, ce colcăie de adevăruri, din cupa cărora e hărăzit să guste, cu placere sau neplăcere pensionarii, aflați pe ramura traiectoriei coborâtoare vertiginos a vietii lor, până la punctul de incidentă cu pământul, asupra cărora o să revenim. De unde și modul de gândire, comunicare, sau manifestări practic vesele, reținute, triste ori dramatice au sursa în cele amintite. Precum și în farmecul prezentării lor după capacitatea și sensibilitatea sufletească a fiecăruia.

*

Eu, ca să revin la persoana întâi cum am promis-pensionat la cerere, totuși mă frământă atunci enorm nostalgia unor trăiri active încă vii, iar gândurile îmi zburau continuu spre Tr. Măgurele. Deoarece, consideram o întâlnire de rămas bun cu cadrele de acolo un bun prilej tămaďuitor pentru starea mea morală încă nevindecată. Pentru că de Tr. Măgurele mă leagă cele mai plăcute amintiri bazate pe rezultate palpabile. Aici în cea mai îndelungată perioadă, 11 ani de activitate neîntreruptă am avut cele mai mari satisfacții. Am cunoscut și legat cele mai trainice pretenii personale și de familie. Tot aici mi-am desăvârșit gustul și plăcerea de a căuta, aduna și cerceta urme arheologice și dovezi istorice, între Jiu și Vede, limitele unității de grăniceri, nebănuite de multe. Dovezi care mai târziu m-au ajutat să-mi definitiv lucrarile aflate în proiect.

Nu întâmplător plecarea în pensie din mijlocul acestor cadre pe care le-am iubit, iar ei m-au urmat cu încredere chiar și în condiții de cumpăna; și din cazarma organizată și înfrumusețată după gustul meu, construită din temelii, într-un contextabil fără să coste M.Ap.N. nici un ban, avea pentru mine un semnificativ suport moral aparte..

Așa se face că din acea aventură de adio mi-a rămas și acum în memorie secvențe ale locurilor de ctitorie a strămoșilor, dave și castre dacoromane de la Bechet, Orlea, Sucidava, Islaz, Turriss și Zimnicea. Parcă văd și acum potecile grănicerilor din loc în loc marcate de relicve scoase de plug ce amintesc de: Cetași, Mortologi, Stegari, Potecași, Cordonași; Dorobanți, acum Grăniceri, care nu odată au plătit cu viața apărând leagănu și aria în care s-a plămădit poporul român. Astfel privind în urmă Grănicerul, după vechime prin vremi, cu măciuca și focul pe creste la post, am putea afirma la figurat că el este moașta care cu legendarul cosor, a tăiat cordonul omblicular al tuturor armelor.

Ajuns pě înălțimea Hanul Diligenței, 3km. N.E. Tr. Măgurele m-am oprit o clipă pentru un ultim tur de orizont. De acolo se zărea urme ale frontierei romane - Alutanus pe malul Oltului și Transalutanus, valul de pământ ce începe de la malul Dunării, localitățile: Traianu, Putineiu spre Roșiorii de Vede și resturi ale castrelor: Flămânda, Racoviță, Verdea și Turriss.

Locuri sfinte pe unde a trecut mai târziu Mircea Cel Bătrân, Vlad Topas, Radu de la Afumati

și Mihai Viteazu pentru a-și încrucișa paloșile cu puhoiul otoman pentru a stăpâni Cetatea de graniță Turriss.

În apropiere acum se află unitatea de grăniceri cu aceleași misiuni din trecut mai la Sud - Vest, Dunărea unită cu Oltul, ca un brâu de sclipiri argintii încinge această zonă de pământ românesc, în care prin urmele lăsate își fac simțită prezența străbunii ce îndeamnă la cuget. Că ce rămâne din om mareoric după trecerea în neființă NIMIC, decât amintirea, și aceasta pândită de uitare rămâne dacă e scrisă. Aviz amatorilor!

ION MAZERE

DE STARJĂ

Vă întâlnesc străjuind templul țării
De când repetat noaptea cumplită,
întâlnește zorii
Pendulând ca ceasornicu-n șoaptă
Cronos rămas să măsori prin faptă,
porunca bunilor dată.

Cu privirea împletești perdele în zare
Departă pe poteci ce se pierd...
în iarbă și mare
Aproape când tăcute, îndemn aveți
Marea, câmpia și piscuri înalte
de netrecut sunteți.

O știți de-i greu noaptea ca smoala
Când geruri și vânturi vă biciuie fața,
și geana oboseala
Căldură și puteri sorbiți din pământ
Cu talpa, sărutând cu demnitate
brazda,
când aprind stelele bolta.

ION MAZERE

OMUL ȘI PĂMÂNTUL LUMII VIULUI (II)

Acest pământ care clocotește de viață și luminează prin inteligența ființelor vii, se poate mândri că detine o suprematie în sistemul solar, ca gazdă poate a unei situații rare în univers: viață.

Pe acest pământ, se găsesc o mare parte din comorile universului, și de aceea el este una din perlele de primă mărime ale lui, a spus un înțelesc. Și tot el, sau alți confrății de ai lui, au remarcat ce mare responsabilitate apasă pe umerii noștri, ai oamenilor: să avem grija de el, ca de propria viață sau de ochii din cap.

Lumea viului cu biodiversitatea lui, este ruda mai deosebită a neviului din care se trage; este o lume altfel creată, dar tot din aceleași elemente și componente esențiale, ce stau la baza lumii mineralelor.

Lumea viului cu exponentul ei cel mai extraordinar, omul, și Lumea ideilor lui, creație a lumii vii, o lume nemuritoare, pot fi sortite eșecului, în urma oricărui mărunt sau major incident, datorat fragilității lor deosebite.

Viața terestră, cu toată diversitatea ei, este în permanentă supusă amenintărilor cu moartea sau dispariției, de la accidentele cele mai minore de tot felul, continuând cu variații semnificative ale condițiilor de mediu când anumiți factori nu mai sunt în parametri, până la degradarea funcțiilor vitale și uzurii în timp.

Dispariția parțială sau integrală, în urma unor cataclisme venite de pe pământ sau cosmos a viului este posibilă, dar de nedorit.

Atunci lumea pământeană vie poate să piară, iar odată cu ea și omul. Însă forme primitive ale viului pot supraviețui în diverse stări, ce pot apoi să-și continue ciclurile vieții, în condiții nebănuite și necunoscute... iar acestea cu timpul, să se transforme sau nu, în forme superioare de viață. Dacă dintre acestea pot apărea aceleași forme biologice, ce duc mai apoi la inteligență superioară, rămâne de văzut. Însă crescute pe vechiul făgaș, sau oricare altă nouă cale a evoluției, ele pot fi asemănătoare, identice, sau total diferite de cele dispărute și se poate presupune că tind să atingă ținta finală, - inteligență, ca evoluție firească deja cunoscută, și apariția unei ființe inteligente precum cea a omului. Repetabilitatea unor fenomene este confirmată până acum, anumite cicluri naturale se produc cu regularitate la intervale egale de timp, însă mai rămâne să se descopere că au loc și cicluri de viață la scară planetară și cosmică și ajungem la acea „repetabilitate a istoriei” cunoscută lumii. Toate cunoștințele și realizările vechilor civilizații dispărute, prin ce a mai rămas, ne spun destule, dar nu totul despre ele. Cum se stochează, întreaga cantitate de informații, date și cunoștințe din prezent, am învățat să facem, dar dacă dispare întreaga civilizație, ele vor mai fi de un folos cuiva? Chiar dacă ar rămâne și tehnologia adecvată folosirii ei, cu toate mașinăriile create, toate vor deveni precum hieroglifele, cuneiformele sau piramidele, doar amintiri frumoase. În acest context chiar clonarea, ultima găseală a recreării vieții, din ceva preexistent, viul existent în celule, este ceva, dar încă nu totul.

Nu întâmplător plecarea în pensie din mijlocul acestor cadre pe care le-am iubit, iar ei m-au urmat cu încredere chiar și în condiții de cumpănă; și din cazarma organizată și înfrumusețată după gustul meu, construită din temelii, într-un contextabil fără să coste M.Ap.N. nici un ban, avea pentru mine un semnificativ suport moral aparte..

Așa se face că din acea aventură de adio mi-a rămas și acum în memorie secvențe ale locurilor de ctitorie a strămoșilor, dave și castre dacoromane de la Bechet, Orlea, Sucidava, Islaz, Turriss și Zimnicea. Parcă văd și acum potecile grănicerilor din loc în loc marcate de relicve scoase de plug ce amintesc de: Cetași, Mortologi, Stegari, Poteași, Cordonași; Dorobanți, acum Grăniceri, care nu odată au plătit cu viața apărând leagănu și aria în care s-a plămădit poporul român. Astfel privind în urmă Grănicerul, după vechime prin vremi, cu măciuca și focul pe creste la post, am putea afirma la figurat că el este moașta care cu legendarul cosor, a tăiat cordonul omobilicar al tuturor armelor.

Ajuns pe înălțimea Hanul Diligenței, 3km. N.E. Tr. Măgurele m-am oprit o clipă pentru un ultim tur de orizont. De acolo se zărea urme ale frontierei romane - Alutanus pe malul Oltului și Transalutanus, valul de pământ ce începe de la malul Dunării, localitățile: Traianu, Putineiu spre Roșiorii de Vede și resturi ale castrelor: Flămânda, Racoviță, Verdea și Turriss.

Locuri sfinte pe unde a trecut mai târziu Mircea Cel Bătrân, Vlad Lepos, Radu de la Afumati,

și Mihai Viteazu pentru a-și încrucișa paloșile cu puhoiul otoman pentru a stăpâni Cetatea de graniță Turriss.

În apropiere acum se află unitatea de grăniceri cu aceleași misiuni din trecut mai la Sud - Vest, Dunărea unită cu Oltul, ca un brâu de scăpări argintii încinge această zonă de pământ românesc, în care prin urmele lăsatelor își fac simțită prezența străbunii ce îndeamnă la cuget. Că ce rămâne din om mareoric după trecerea în neființă NIMIC, decât amintirea, și aceasta pândită de uitare rămâne dacă e scrisă. Aviz amatorilor!

ION MAZERE

DE STARJĂ

Vă întâlnesc străjuind templul țării
De când repetat noaptea cumplită,
întâlnește zorii
Pendulând ca ceasornicu-n șoaptă
Cronos rămas să măsori prin faptă,
porunca bunilor dată.

Cu privirea împletești perdele în zare
Departe pe poteci ce se pierd...

în iarbă și mare
Aproape când tăcute, îndemn aveți
Marea, câmpia și piscuri înalte
de netrecut sunteți.

O știți de-i greu noaptea ca smoala
Când geruri și vânturi vă biciuie fața,
și geana oboseala
Căldură și puteri sorbiți din pământ
Cu talpa, sărutând cu demnitate
brazda,
când aprind stelele bolta.

ION MAZERE